

[Νεότερη Ευρωπαϊκή Λογοτεχνία]

Ανθολόγιο Μεταφράσεων Νεότερης Ευρωπαϊκής Λογοτεχνίας

Ποιητικά και πεζογραφικά κείμενα

8. Όσσιαν, Νύχτα

μτφρ. Ιούλιος Τυπάλδος (1814-1883)

Όσσιαν

ΝΥΧΤΑ

Μαύρη είναι η νύχτα ολόμαυρη, κατάχνια κατεβαίνει
μέσ' στο σκοτάδι τ' ουρανού έν' άστρο δεν προβαίνει·
είναι στη λίμνη ταραχή, θολούρα και φοβέρα,
να βόγγει ακούω μέσ' στα κλαδιά του λόγγου τον αέρα.
Μακριά μακριά σαν θλιβερό παράπονο γρικιέται
ο χείμαρρος, που απ' του βουνού την κορυφή πετιέται·
από το δένδρο που έρημο, μνήμα έρημο φυλάει
της νύχτας τ' άχαρο πουλί, βαριά μοιρολογάει.
Για ιδές το τι σηκώνεται πέρα απ' το περιγιάλι·
είναι στοιχειό, σειέται, πετά, ξαναγυρίζει πάλι.
Μέσα στη νύχτα θα διαβεί απόψε πεθαμένος,
ακούς το σκύλο που αλυχτά στο λόγγο τρομαγμένος;
Τρέμει τ' αλάφι στο βουνό και το κεφάλι γέρνει,
που κρύος αέρας και βροχή ακόπιαστα το δέρνει.
Στου βράχου τη χαραματιά η αγριόγίδα φωλιάζει,
το κεφαλάκι το πουλί, με τα φτερά σκεπάζει
και το θεριό τ' αημέρωτο μέσ' στη σπηλιά τραβιέται
πάλι της νύχτας το πουλί, το άχαρο γρικιέται,
να σκούζει αργά, λυπητερά, εις την ετιά αποκάτου
και ο λύκος ν' αποκρένεται, με βογγητό θανάτου.
Δέρνει η λαχτάρα την ψυχή του δύστιχου διαβάτη,
που μάταια μέσ' στη σκοτεινιά ζητάει το μονοπάτι·
βάλτος δω, γκρεμνός εκεί, αντίκρυ βράχοι αράδα,
τρέμει τες πέτρες, τες σπηλιές, της νύχτας τη μαυράδα.
Αγανακτώντας, τρέμοντας δεξιά ζερβιά κινάει,
βλέπει ένα αυλάκι, προς αυτό σπουδαχτικά τραβάει.
Τα δένδρα ξεριζώνονται και ροβολούν οι βράχοι,
ο αέρας παίρνει τα κλαδιά απ' του βουνού τη ράχη·
έν' άγριο φάντασμα θεριού, που αντίκρυ μεγαλώνει
και μέσ' στο στήθος μου η καρδιά ακίνητη παγώνει.
Νύχτα γεμάτη τρικυμιά και ταραχές και αντάρες,
κρυφές κραυγές γυρίζουνε και ανήκουστες τρομάρες.
Πετούν οι ίσκιοι των νεκρών στο λόγγο όπου περάσω,
την κατοικιά σου, αδέλφι μου, άνοιξε να ησυχάσω.

μτφρ. Ιούλιος Τυπάλδος
(1814-1883)